

SVENSKA JÄGAREFÖRBUNDETS TIDSKRIFT

1989

Svensk Jakt 12

PRIS 30 KR
INKL MOMS

1989 DECEMBER

Hubertus- klubbar

alternativ för marklösa

Sid 20

Möt jaktens veteraner

Sid 36

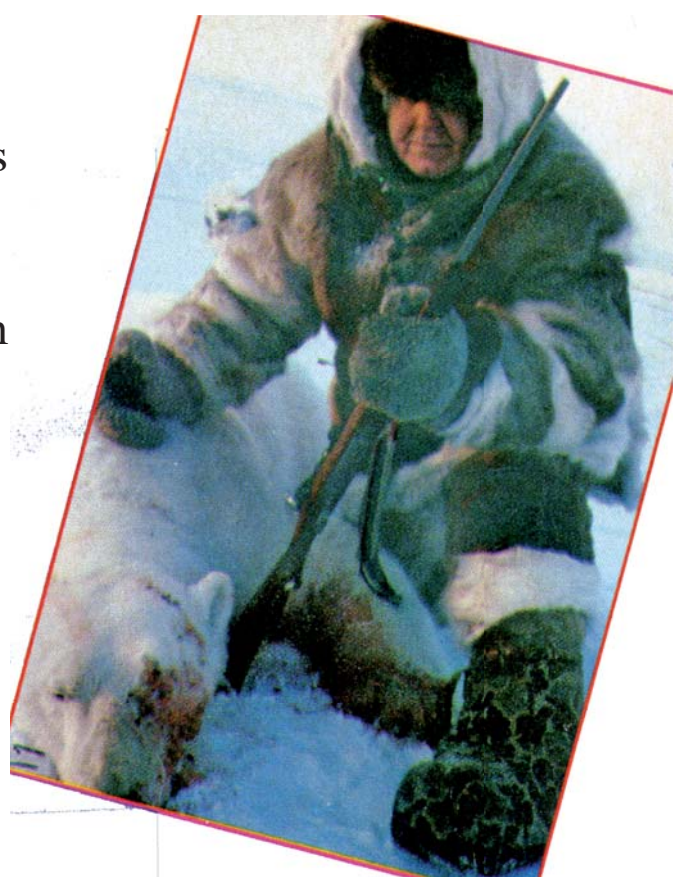
569-12

Vid 76 års ålder jagade han isbjörn och
myskoxe. I hundspann över Nordpolens
isvidder. I 45 graders kyla.

Det handlar om KA Andersson från
Göteborg – ett bevis på att vikingatågan
fortfarande lever kvar.

Svensk Jakt December 1989

Av Göran Bengtsson Illustration Hag-Hans



Jag ville visa att ålder inte är ett hinder och samtidigt göra något spännande som inga andra gör, säger KA Andersson när vi pratar om jaktäventyret. KA står för Karl Arnold, men han kallas kort och gott för KA.

– Man måste inte börja ta kortare steg bara för att man nått en viss ålder. Att kroppen ska bli ett hinder och hjärnan ska sluta att fungera är bara skitsnack. Håll din kropp igång och intressera dig för något helhjärtat, t ex jakt, och ängslas inte.

När KA berättar om jakten i isvidderna har han precis kommit hem till Göteborg efter ripjakt och älgjakt i Vilhelminatrakten. Där jagade han fågel med sin irländska setter, som aldrig blir trött och hade kontakt med björn.

Han har jagat hela sitt liv. Från barnsben lärde han sig leva med djur och natur, satt i det trånga köket och lyssnade till de vuxnas jaktberättelser. Som 12-åring fick han sin första jakthund – en pudel, som visade sig vara en perfekt trädkällare och apportör.

– När jag låg i skogen stack pudeln iväg på morgonkvisten, så hörde jag några skall och en stund efteråt var hunden hos mig, viftade på svansen och ledde mig fram till bytet. Oftast en ekorre, men ibland tjäder.

– Far lärde oss bröder att överlista villebrådet. Det var ofta nödvändigt för att mätta hungriga magar i huset vid Smålandsgränsen.

KA Andersson berättar om jakter här hemma och utomlands. Om ekorrar, älgar, lejon och grizzly. De grova händerna vittnar om ett förflutet som murare och byggare. Den verksamheten resulterade i det egna företaget KA Gruppen, som idag förvaltar ett 30-tal fastigheter i Göteborg. Samtalet halkar in på

hans rådjursrena schillertik och andra hundar, men stannar vid jakten på isbjörn bara 400 kilometer från den magnetiska nordpolen.

Den 20 mars började resan i Köpenhamn sedan K A beställt jaktäventyret av Wilson Jagtrejser. Via Montreal kom han till den lilla jaktstationen Brown Bay och 25-45 graders kyla över ett skogslöst tundralandskap. Han kom dit med eskimåguiden Peter Iolut och träffade den andra guiden – Nathaniel Kalluk.

– Han var ganska kort, men ansiktet med de kraftiga läpparna gav ett intryck av obändig vilja, säger KA. Kalluk såg på mig, mätte mig provande och bedömde min gestalt. Så möttes våra blickar och han

log. Jag dög. Jag kände stark respekt för Kalluk. Han skulle klara sitt uppdrag.

– Eftersom jag inte kan andra språk än svenska visste jag att det skulle bli vissa kommunikationsproblem och hade därför tagit med några engelska reseparlörer.

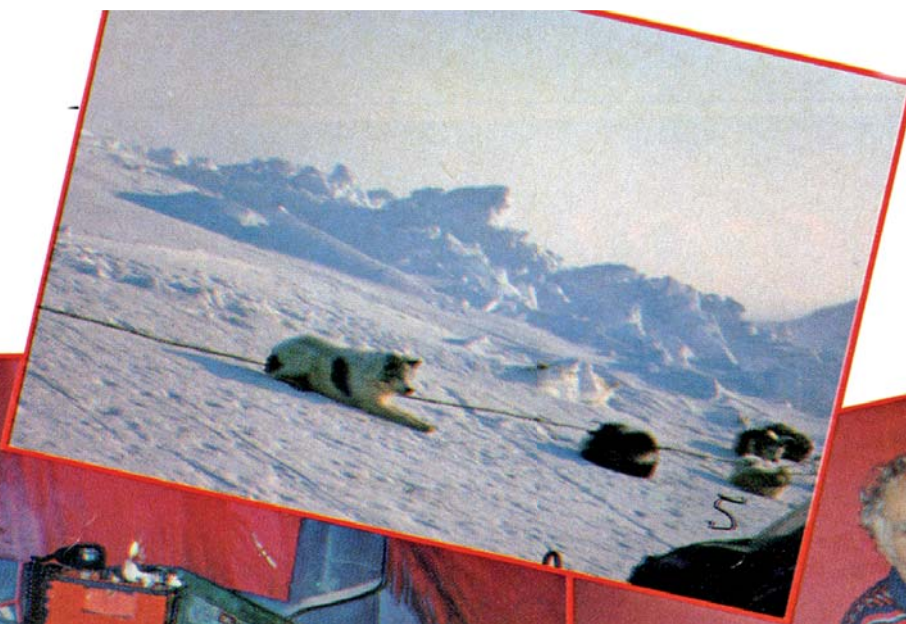
Peter och Kalluk fick var sin. Kal-

luk studerade sin mycket noga och blev riktigt bra på svenska. Jag gjorde en bra framstöt för det svenska modersmålet där ute på tundran.

Skinndräkten av vildrensskinn prövades. Den bestod av långa strumpor med pälsen inåt, stövlar med pälsen utåt, byxor och en lång jacka med huva som inte tillät ens en vit vikingalock att sticka fram. Ut rustningen sågs över inför 250 kilometer med hund-

*“ESKIMAN SÖKTE
GLÄDJE I MITT AN-
SIKTE. MEN FANN
INGEN...”*

KA Anderssons egna bilder från isvidderna. Vi ser KA med en av guiderna, hundarna och en interiörbild från tältet, där de tre jägarna satt inblåsta innan jakten kunde fortsätta.



spann och släde och övernattningsar i tält på isvidderna. Den fem meter långa släden hade en låda, som K A skulle färdas i. Medarna vallades med varmvatten och snö.

Så startade jakten med utvilade hundar som höll god fart i snabb trav över ojämn snö och is som fick långsläden att hoppa och slänga, berättar K A Andersson och fortsätter:

– Redan på eftermiddagen stötte vi på myskoxar. De fick vittring av oss och bildade front mot oss med sänkta huvuden. Men den ena stod litet snett. Kalluk stannade 90 meter från den och räckte mig patronerna som han haft i skjortfickan. Jag fick problem med den tjocka klädseln, nådde inte fram till kikarsiktet med ögat. Till slut pressade jag kolven hårt mot axeln och fick in min myskoxe i siktet. Det var svårt att föreställa sig kroppens konturer under den långa raggen, men så kramade jag av skottet. Och missade! Pipan var för kall. Vid nästa skott föll oxen direkt och de andra flydde.

– När vi kom fram kände jag kölden. Min hand var nära förfrysning. Även själen kändes frusen. Men så blev själen åter varm och plötsligt såg jag skönheten i vinterlandskapet, och solen, och min myskoxe.

På kvällen tyckte jag att dagen borde firas med lite whisky och cigarrer i det lilla, röda tältet. Teet hade

från början litet salta från den smälta snön och whisky gav det en ännu märkvärdigare arom. Men alltihop kändes ganska märkvärdigt.

Efter ytterligare några dagar, varav den ena i bivack när en iskall, piskande vind tvingade de tre jägarna kvar i tältet och hundarna i deras sovgropar gick jakten vidare. En isbjörn var i håll, men KA tyckte den var för liten.

Ett par timmar senare stannade Kalluk plötsligt och släppte hundarna lösa. Jag blev överraskad av utvecklingen. Kalluk slet av mig snöglasögonen och huvan och fick fram geväret, laddat med tre patroner. Sittande gränsle över kälken såg jag hur hundarna ställt en isbjörn och hörde hur Kalluk upphetsat manade på mig »Now, Arnold, quickly!»

– Men var det min björn? Ville jag ha honom eller skulle han få leva?

– Så belägrade den behagliga jaktkänslan mig igen. Jag har ofta tänkt på med vilket lugn man faller stort och farligt vilt. Det lugn, som min far lärde mig. Håller man bara rätt så händer det också saker och ting.

– Jag avvaktade rätt ögonblick, när ingen hund var i vägen. Första skottet blev en bom, precis som på myskoxen. Det andra tog litet långt bak, men det

tredje fällde honom direkt.

Man ska tydligen helst provskjuta i ett fryshus hemma för att ha en uppfattning om hur träffbilderna förändras i arktisk kyla.

– Kalluk gratulerade och fick mig att posera vid björnen på traditionellt sätt. Men jag ville inte titta på honom. Jag skämdes. Kalluk sade att björnen var på nästan tio. fot. En stor, rejäl hane.

Eskimån sökte glädje i mitt ansikte, men fann ingen. Jag gick en runda medan Kalluk och Peter pälsade björnen och hundarna åt av köttet. Alla var glada utom jag.

– Sakta började jag inse att jakten inte varit mitt egentliga mål. Det var annorlunda upplevelser jag sökt. Jag ville upptäcka helheter utanför den grå vardagen. Jag ville ställas inför utmaningar och besegra maningar och besegra svårigheter. Det kom till mig där ute på isvidden och jag kände ödmjukhet.

– Nu såg jag med glädje på skådespelet igen, kände

samhörighet med de upphetsade, glada människorna och hundarna, och med den karga naturen. Kalluk såg mitt leende och log även han.

KA Andersson, 76, har berättat om mötet med isbjörn, myskoxe och eskimåjägare i Kanadas Nordvästterritorium. Han planerar en safari i Afrika.

– Och så ska jag ha en riktigt stor vildsvinsgalt en dag. Eller rättare sagt en natt. På vakjakt i månsken. Det får vara hur kallt det vill.

Men vad beredde de största svårigheterna när han jagade granne med Nordpolen? Kylan, förändrad träffbild, myskoxen eller isbjörnen.

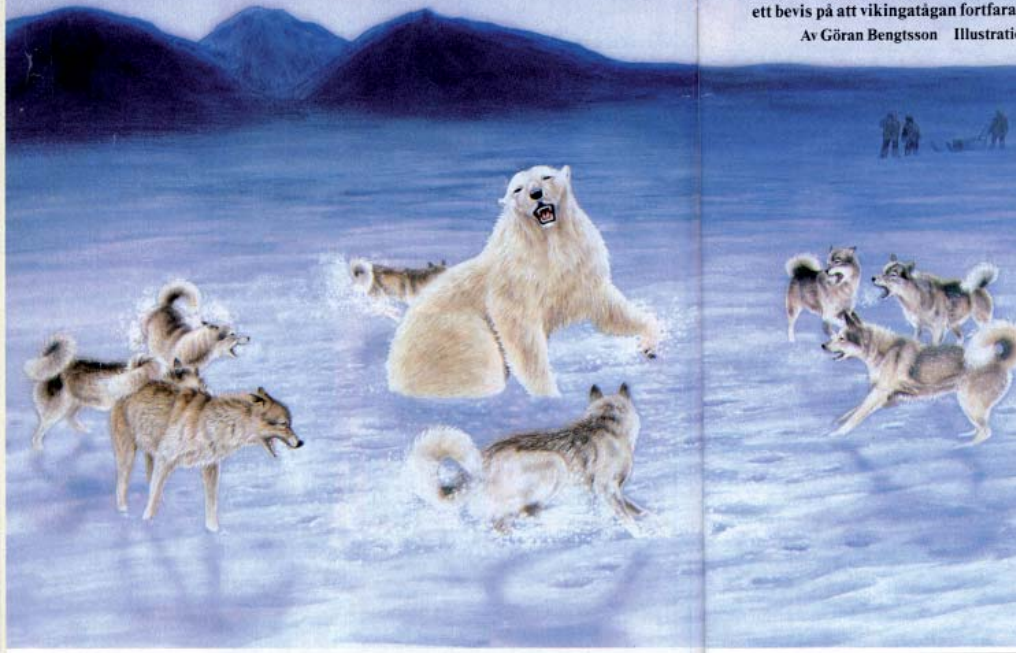
– Det var inte svårt att skjuta en isbjörn, skrattar KA. Svårigheterna uppstod när jag blev pinknödig. Tänk dig själv att behöva pinka i 45 graders kyla, när man är invirad i flera lager renskinnskläder och det är så kallt att man knappt kan ta av sig vantarna.



Den sistevikingen

Vid 76 års ålder jagade han isbjörn och myskoxe. I hundspann över Nordpolens isvidder. I 45 graders kyla. Det handlar om K A Andersson från Göteborg – ett bevis på att vikingatågan fortfarande lever kvar.

Av Göran Bengtsson Illustration: Hag-Hans



Jaktens veteraner

Jag ville visa att ålder inte är ett hinder och samtidigt göra något spännande som inga andra gör, säger K. A. Andersson när vi pratar om jaktäventyret. K. A. står för Karl Arnold, men han kallas kort och gott för K. A.

— Man måste inte börja ta kortare steg bara för att man nått en viss ålder. Att kroppen ska bli ett hinder och hjärnan ska sluta fungera är bara skitsnack. Håll din kropp igång och intressera dig för något helhjärtat, t ex jakt, och ångslas inte.

När K. A. berättar om jakten i isvidderna har han precis kommit hem till Göteborg efter ripjakt och älgjakt i Vilhelminatrakten. Där jagade han fågel med sin irländska setter, som aldrig blir trött, och hade kontakt med björn.

Han har jagat hela sitt liv. Från barnsben lärde han sig leva med djur och natur, satt i det trånga köket och lyssnade till de vuxnas jaktberättelser. Som 12-åring fick han sin

K A Anderssons egna bilder från isvidderna. Vi ser K A med en av guiderna, hundarna och en interiörbild från tältet, där de tre jägarna satt inblåsta innan jakten kunde fortsätta.



hundspann och släde och övermattningar i tält på isvidderna. Den fem meter långa släden hade en läda, som K. A. skulle färdas i. Medarna valdes med varmvatten och snö.

— Så startade jakten med utvilade hundar som höll god fart i snabb trav över ojämn snö och is som fick långsläden att hoppa och slänga, berättar K. A. Andersson och fortsätter:

— Redan på eftermiddagen stötte vi på myskoxar. De fick vittring av oss och bildade front mot oss med sänkta huvuden. Men den ena stod litet snett. Kalluk stannade 90 meter från den och räckte mig patronerna som han hållt i skjortfickan. Jag fick problem med den tjocka tjädseln, nådde inte fram till kikarsiktet med ögat. Till slut pressade jag kolven hårt mot axeln och fick in min myskoxe i siktet. Det var svårt att föreställa sig kroppens konturer under den långa raggan, men så kramade jag av skottet. Och missade! Pipan var för kall. Vid nästa skott föll oxen direkt och de andra flydde.

— När vi kom fram kände jag kölden. Min hand var nära förfrysning. Även själen kändes frusen. Men så blev själen åter varm och plötsligt såg jag skönheten i vinterlandskapet, och solen, och min myskoxe.

— På kvällen tyckte jag att dagen borde feras med lite whisky och cigarer i det lilla, röda tältet. Teet hade från början litet salt från den smälta snön och whiskyn gav det en ännu märkvärdigare arom. Men alltihop kändes ganska märkvärdigt.

Efter ytterligare några dagar, varav den ena i bivack — när en iskall, piskande vind tvingade de tre jägarna kvar i tältet och hundarna i deras sovgröpar — gick jakten vidare. En isbjörn var i håll, men K. A. tyckte den var för liten.

— Ett par timmar senare stannade Kalluk plötsligt och släppte hundarna lösa. Jag blev överraskad av utvecklingen. Kalluk slet av mig snöglasögonen och huvan och fick fram geväret, laddat med tre patroner. Sittande gränslö över kälken såg jag hur hundarna ställt en isbjörn och hörde hur Kalluk upphetsat manade på mig »Now, Arnold, quickly!»

— Men var det min björn? Ville jag ha honom eller skulle han få leva?

— Så belägrade den behagliga jaktikänslan mig igen. Jag har ofta tänkt på med vilket lugn man får ett stort och färligt vilt. Det lugn, som min far lärde mig. Håller man bara rätt så händer det också saker och ting.

— Jag avväktade rätt ögonblick, när ingen hund var i vägen. Första skottet blev en bom, precis som på myskoxen. Det andra tog litet långt bak, men det tredje fällde honom direkt.

Man ska tydligen helst provskjuta i ett fryshus hemma för att ha en uppfattning om hur träffbild förändras i arktisk kyla.

— Kalluk gratulerade och fick mig att posera vid björnen på traditionellt sätt. Men jag ville inte titta på honom. Jag skämdes. Kalluk sade att björnen var på nästan tio fot. En stor, rejäl hane.

Eskimän sökte glädje i mitt ansikte, men fann ingen. Jag gick en runda medan Kalluk och Peter påsade björnen och hundarna åt av köttet. Alla var glada utom jag.

— Sakta började jag inse att jakten inte varit mitt egentliga mål. Det var annorlunda upplevelser jag sökt. Jag ville upptäcka helletter utanför den gra vardagen. Jag ville ställas inför utmaningar och besegra svårigheter. Det kom till mig där ute på isvidden och jag kände ödmjukhet.

— Nu såg jag med glädje på skådespelet igen, kände samborlighet med de upphetsade, glada människorna och hundarna, och med den karga naturen. Kalluk såg mitt leende och log även han.

K. A. Andersson, 76, har berättat om mötet med isbjörn, myskoxe och eskimåjägare i Kanadas Nordvästterritorium. Han planerar en safari i Afrika. — Och så ska jag ha en riktigt stor vildsvinsgalt en dag. Eller rättare sagt en natt. På vakjakt i mänsken. Det får vara hur kallt det vill.

Men vad berodde de största svårigheterna när han jagade granne med Nordpolen? Kylan, förändrad träffbild, myskoxen eller isbjörnen.

— Det var inte svårt att skjuta en isbjörn, skrattar K. A. Svårigheterna uppstod när jag blev pinkad. — Tank dig själv att behöva pinka i 45 graders kyla, när man är invidrad i flera lager rensskinskläder och det är så kallt att man knappt kan ta av sig vantarna.

► första jakthund — en pudel, som visade sig vara en perfekt trädsköllare och apportör.

— När jag låg i skogen stack pudeln iväg på morgonkvisten, så hörde jag några skall och en stund efteråt var hunden hos mig, viftade på svansen och ledde mig fram till bytet. Oftast en ekorre, men ibland tjäder.

— Far lärde oss bröder att överlista villebrådet. Den verksamheten resulterade i det egna företaget K A Gruppen, som idag förvaltar ett 30-tal fastigheter i Göteborg. Samtalet halkar in på hans

rådjuvsrena schillertik och andra hundar, men stannar vid jakten på isbjörn bara 400 kilometer från den magnetiska nordpolen.

Den 20 mars började resan i Köpenhamn sedan K. A. beställt jaktäventyret av Wilson Jagtrejer. Via Montreal kom han till den lilla jaktstationen Brown Bay och 25–45 graders kyla över

ett skogsöst tundralandskap. Han kom dit med eskimåguiden Peter Iolul och träffade den andra guiden — Nathaniel Kalluk.

— Han var ganska kort, men ansiktet med de kraftiga läpparna gav ett intryck av obändig vilja, säger K. A. Kalluk såg på mig, mätte mig provande och bedömde min gestalt. Så möttes våra blickar

och han log. Jag dög. Jag kände stark respekt för Kalluk. Han skulle klara sitt uppdrag.

— Efter som jag inte kan andra språk än svenska visste jag att det skulle bli vissa kommunikationsproblem och hade därför tagit med några engelska reseparolörer. Peter och Kalluk fick var sin. Kalluk studerade sin mycket noga och blev riktigt bra på svenska. Jag gjorde en bra framstöt för det svenska modersmålet där ute på tundran.

Skinnräkningen av vildrensskinn provades. Den bestod av långa strumpor med pälsen inåt, stövlar med pälsen utåt, byxor och en lång jacka med huva som inte tillät ens en vit vikingalock att sticka fram. Utrustningen sågs över inför 250 kilometer med

ESKIMÅN SÖKTE GLÄDJE I MITT ANSIKTE. MEN FANN INGEN...

"MOTA OLLE I GRIND"

Förvara Dina vapen säkert!

NOR-LYX 8:AN SÄKERHETSSKÅP

3.175,-

Fler och fler jägare möter kraven från våra myndigheter och köper ett rejält vapenskåp. Besök vår jaktbutik så Du säker på att få ett bra vapenskåp till rättigt pris.

Nor-Lyx 8:an har plats för åtta vapen. Vikt 100 kg. HxBxD = 125x55x30 cm.

Förse Er studsare med kikarsikt!

WALTER BERG

JAKT OCH FISKE
Klara Norra Kyrkogata 26
111 22 Stockholm
Tel 08 20 15 32, 20 88 87